

„Братско поздравление! Достоихмы ся да видимъ, че семената, които отъ давно започнаха да сеятъ в' нашето отечество, поникнаха, покараха, и ся расадиха везде по сичка Болгаріа. И така ъдни сяха и сеятъ, други ги поливатъ, а времѣто способствува. И така братѣ, куражъ!“

Въ края на това кратко писмо се привежда познатата сентенция на Демокрита, подъ форма на двустишие:

Дерзносъ начяло на дѣлата,
случай стопанъ на концецатъ.

За нещастие, Селимински не ще може да се яви като народенъ представителъ въ Цариградъ за събранието, свикано отъ българската община презъ априлъ 1861 г., и не ще може да се подпише нито на мемоара, изработенъ отъ Чомакова и подаденъ на великия везиръ Мехмедъ Кабръзлж паша на 9 юний 1861 г., нито на другия общъ мемоаръ, подаденъ на новия везиръ Али паша на 16 юлий с. г. Въ втория се искало, въ 8 точки: участие на българския народъ — наспроти числеността му — въ избора на вселенския патриархъ; равенство въ числото между българи и гърци като членове на Св. Синодъ; смѣсенъ български съветъ (отъ владици, които не сж въ синода, и шестима миряни) за разглеждане на всички дѣла до сежно България, които не сж отъ вѣроизповѣденъ характеръ; и изборъ на владика споредъ болшинството въ смѣсенитѣ епархии. Понеже стоенето на българскитѣ пратеници въ Цариградъ е ставало трудно, тѣ избрали едно постоянно присѣствие отъ Ст. Чомаковъ, З. Струмски, З. Гюровъ, Хр. Тѣпчилещовъ и Н. Минчоглу, което трѣбвало да ръководи преговоритѣ и постѣпкитѣ по-нататкъ, въ духа на директивитѣ отъ народа за назависима българска иерархия, неподчинена ни на патриарха, ни на папата. Селимински, който следи непрегнато събитията и решенията, се извинява на 8 септемврий 1861 г. предъ Панарета Погониански, че „семеини причини“ не му позволили да иде въ Цариградъ, и изказва надеждата си за благополученъ край на българскитѣ постѣпки. „Ние се намираме, пише той, въ надвечерието на важни събития. Отъ нашитѣ братя славяни въ Турция и Австрия ще произлѣзе нѣщо, което ще опредѣли и бждащето на нашето отечество. Впрочемъ, търпение“.

Търпението не го избавя отъ дълга да сподѣля съ пълномощнитѣ представители на българския народъ въ Цари-